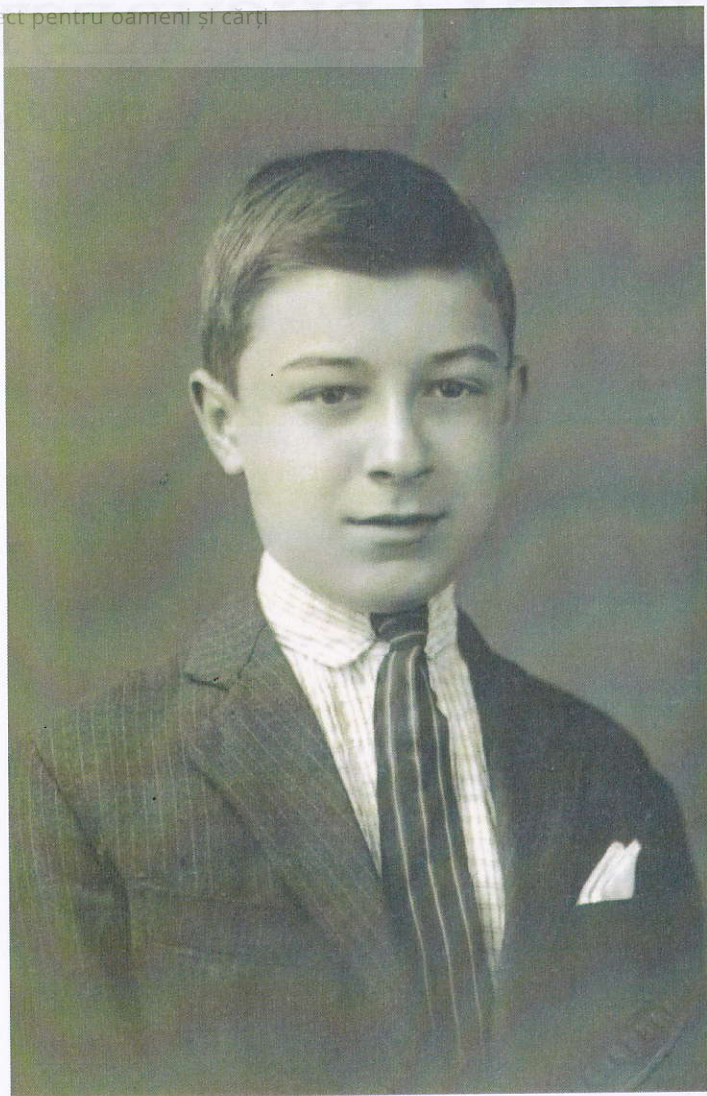

*Dinu Roco la 15 ani (1927),
vârsta la care a publicat prima poveste*

DINU ROCO

MIHUȚ LA BUCUREȘTI

Povestiri și scenete
pentru copii

Prezenta lucrare se publică în format electronic și tipărit.

Coperta: Leo Orman

Ilustrațiile: Răzvan Dragoș Petrișor

Pe coperta IV: Dinu Roco în 1932

© 2019 ePublishers

Toate drepturile rezervate.

ISBN 978-606-716-880-8

Ediția digitală a acestei cărți se află la linkul:

<http://ibooksquare.ro/Books/ISBN?p=978-606-716-881-5>

Pentru mai multe informații privind această carte,
scrieți la info@ePublishers.info.

www.ePublishers.ro

www.ePublishers.us

www.LibrariaCoresi.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

ROCO, DINU

Mihuț la București : povestiri și scenete pentru copii / Roco

Dinu. – București : ePublishers, 2019

ISBN 978-606-716-880-8

821.135.1

CUPRINS

7	<i>POVESTIRI DIN COPILĂRIA NOASTRĂ</i> (de Mihaela și Mihail Roco, copiii autorului)
10	<i>CEL MAI ÎNCÂNTĂTOR POVESTITOR</i> (de Victoria Dragu Dimitriu)
15	<i>VECINII ASCULTĂ MUZICĂ</i>
22	<i>O VIOARĂ ȘI DOUĂ CĂCIULI ALBE</i>
31	<i>SERENADA DE TOSELLI (SCENETĂ)</i>
37	<i>GARGARĂ ȘI MIORLĂIELI (SCENETĂ)</i>
44	<i>UN ACCIDENT (SCENETĂ)</i>
50	<i>CIP</i>
55	<i>ZĂPADA ȘI MINCIUNA</i>
61	<i>CARE SĂNIUȚĂ E MAI BUNĂ?</i>
67	<i>CE BINE CĂ A NINS!</i>

71 MIHUȚ LA BUCUREȘTI

81 IEPUREL

89 O FEREAȘTRĂ ȘI UN BALCON

94 DOI VECINI

99 ÎN CĂUTAREA UNEI COMORI

POVESTIRI DIN COPILĂRIA NOASTRĂ

Eminescu scria că „povestea este partea cea mai frumoasă a vieții omenеști”. Renumitul Hans Christian Andersen, autor a sute de povești nemuritoare între care se află „Crăiasa zăpezilor” și „Hainele cele noi ale împăratului”, considera că „Viața fiecărui om este un basm scris cu degetele lui Dumnezeu”. Tudor Arghezi a publicat în renumita revistă „Bilete de Papagal”, prima poveste scrisă de adolescentul de 15 ani, Dinu Roco, moment care a deschis calea unei frumoase prietenii literare. Arghezi în lucrarea sa „Cartea cu jucării” a consemnat că „Nicio jucărie nu este mai frumoasă ca jucăria de vorbe”. Marele poet a sugerat ca povestirea nu este doar o minunată posibilitate de a vedea lumea prin cuvintele celor care au scris povești, ci reprezintă o modalitate magică prin care ne spunem

personalitate distinctă, impresionând prin capacitatea de a găsi soluții problemelor de aritmetică, dar și problemelor de viață, de a-și face prieteni, de a sări în ajutorul altora, de a se bucura, pur și simplu, de un cântec sau de un cățel sau de ninsoare.

Cititorul atent va găsi, în fiecare povestire, o povară discret ascunsă: să fii atent la ce se întâmplă în jurul tău, să-i înțelegi pe ceilalți, să fii răbdător, milos, grijuliu. Dinu Roco este un moralist de esență clasică. Dar învățăturile sale nu sunt o povară pentru nimeni. Povestirile sunt plăcute, spumoase, se citesc ușor, te înduioșează și te înseninează. La capătul lecturii însă, poți descoperi, deodată, că ești, sau că ți-ai dori să fii, un om mai bun.

Victoria Dragu Dimitriu

Scriitor și editor

VECINII ASCULTĂ MUZICĂ

Era amiaza de duminică. Tocmai isprăviseră masa de prânz, când soneria de la intrare a început să sune violent. Era vecinul de peste drum, care a năvălit, cu fața roșie de supărare. S-a așezat pe un scaun, fără să fie poftit.

– Ce s-a întâmplat? a întrebat tatăl lui Vlăduț.

– Îmi pare rău că vă deranjez tocmai azi, duminică, ce să fac? Am venit și eu la vecinul meu! Ați luat masa?

– Adineauri am isprăvit.

– Poate voiati să vă odihniți?

– Intenționez.

– Intenție bună, foarte bună. Un pui de somn după masa de prânz e sfânt.

– Numai că somnul are și el dușmanii lui, îi răspunsă tata, gândindu-se că, dacă nu venea vecinul, putea să fie în pat.

– Ați spus vorbă mare, se însufleteți vecinul. Eu pentru un dușman din acesta am venit.

– Ce dușman? Nu vă înțeleg.

– Nu se mai poate! explodă vecinul. Trebuie să înțelegeți. Vă spun că nu se mai poate.

– Dar ce este, despre ce a vorba?

– Cum vreau să mă culc, începe să latre, parcă m-ar vedea când mă sui în pat...

– Cine latră?

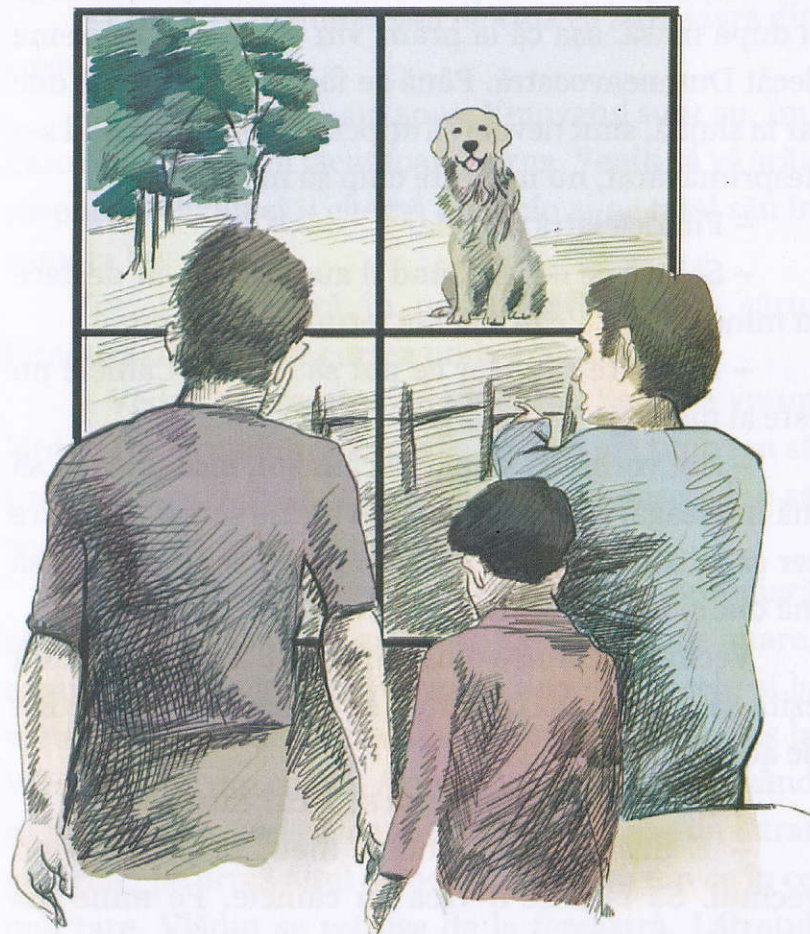
– Cine să latre decât un câine?

– Bine, dar eu nu am nici un câine. Poate vorbiți de câinele din curtea de alături.

– Sigur că de el. Credeți-mă. El nu mă lasă să dorm. Nu s-a întâmplat o dată, nici de două ori, nici de trei ori. Mereu nu mă lasă să dorm. Am ajuns să-mi fie teamă să pun capul pe pernă, fiindcă imediat începe să latre.

– De la ferestrele mele se vede în curtea de alături. Uneori văd și câinele, dar, drept să vă spun, nu l-am auzit lătrând decât foarte rar, zise tata cu mirare. Din când în când e firesc să latre. În definitiv asta e meseria lui.

– Nici eu nu l-am auzit până a venit primăvara, însă de când s-a încălzit vremea, nu mă mai lasă să dorm. Dumneavoastră nu-l auziți, fiindcă nu latră noaptea.

Respect pentru drepturile de autor

– Dar când latră?

– Ziua. Și nu oricând, ci atunci când vreau eu să mă culc, după masa de prânz. Am serviciu și dimineața și după masă, așa că la prânz vin acasă mai devreme decât Dumneavoastră. Până se face timpul să mă duc iar la slujbă, simt nevoia să ațipesc. Și bine, de când s-a desprimăvărat, nu mai este chip să mă odihnesc.

– Fiindcă latră câinele?

– Și încă ce lătrat. Când îl aud parcă s-ar desface în mine un arc. Pe urmă, s-a terminat cu somnul.

– Îmi pare rău, dar ce pot să fac eu? Câinele nu este al meu.

– Am vorbit cu stăpânul câinelui, însă nu vrea să mă înțeleagă, așa că am făcut o hârtie scrisă prin care cer să se înlăture câinele. Vă rog să o semnați. Am să mă duc și la alți vecini.

Vecinul îi întinse o hârtie scrisă. Tatăl lui Vlăduț ezita să ia cererea. De altfel, se vedea că este plictisit de această vizită.

– Și cu bietul câine ce să se facă? întrebă el.

– E dușmanul somnului meu, răspunse iritat vecinul. Să facă ce-o vrea cu câinele. Pe mine mă interesează somnul meu.

Vlăduț ascultase toată conversația. De mai multe ori voise să intre în vorbă, dar s-a oprit și a stat de-o parte. Deodată, izbucni:

– Nu e câinele vinovat. Eu sunt de vină.

Vecinul, care rămăsese cu cererea în mână, îl întrebă cu mirare:

– Cum o să fii dumneata de vină că latră javra din curtea de alături?

– Este așa cum v-am spus. Vinovatul sunt eu. Îmi pare rău, dar eu am făcut toată pozna. Veniți să vă arăt, răspunse Vlăduț și îi chemă pe vecin și pe tatăl său în camera lui.

Toți trei trecură în odaia lui Vlăduț a cărui fereastră dădea spre curtea unde era câinele.

– Vedeți? Fereastra este închisă. Se aude vreun lătrat? Nu se aude și nici nu se va auzi cât timp am să țin fereastra închisă. Dacă însă am s-o deschid, o să vedeți ce-o să se întâmple, mărturisi Vlăduț.

Băiatul deschise fereastra, iar ceilalți se apropiară să privească. Câinele aștepta. Era destul de mare, cenușiu, puțin vărgat. Numai pe una din urechi și la vârful labelor blănița era albă. Câinele privi în sus la Vlăduț, dând din coadă. Așteptă un timp apoi, văzând că băiatul nu se mișcă de la fereastră, scoase un lătrat puternic, pe urmă altul și încă unul. Lătra din ce în ce mai tare. Vlăduț se retrase de la fereastră. Lătratul continua. Câinele se înverșuna ca împotriva unui hoț.

– Vedeți că am dreptate? triumfă vecinul.

– Vreți să tacă? E simplu, spuse băiatul. Îl voi face să tacă.

Lângă fereastră era un magnetofon. Vlăduț îi dădu drumul, făcând să se audă tare o melodie de muzică ușoară. Câinele a încetat să latre și cu urechile ciulite privea atent spre fereastră. Cuvintele cântate escaladau fereastra, iar câinele, ținând botul în sus, părea că vrea să le prindă.

– Cât timp aude muzică, ascultă și nu scoate un sunet, lămurii Vlăduț. Eu l-am învățat să aștepte la ora asta, în fața ferestrei. Când mă vede, știe că am să pun magnetofonul. Dacă îl las să aștepte, latră.

Glasul cântăreței continua să izvorască din magnetofon. Câinele asculta cuminte.

– După cum se vede, îi place muzica ușoară, zise vecinul care, între timp, mototolise cererea scrisă contra câinelui și o băgase în buzunar.

– Îi place orice fel de muzică. Dumneavoastră, ce vă place? întrebă Vlăduț.

– Mie îmi place muzica de operă.

– Am imprimat ieri o bandă cu muzică din opera Carmen de Bizet. A dat-o la radio. S-o pun? întrebă Vlăduț.

– Mă mai întrebi? răspunse vecinul râzând.

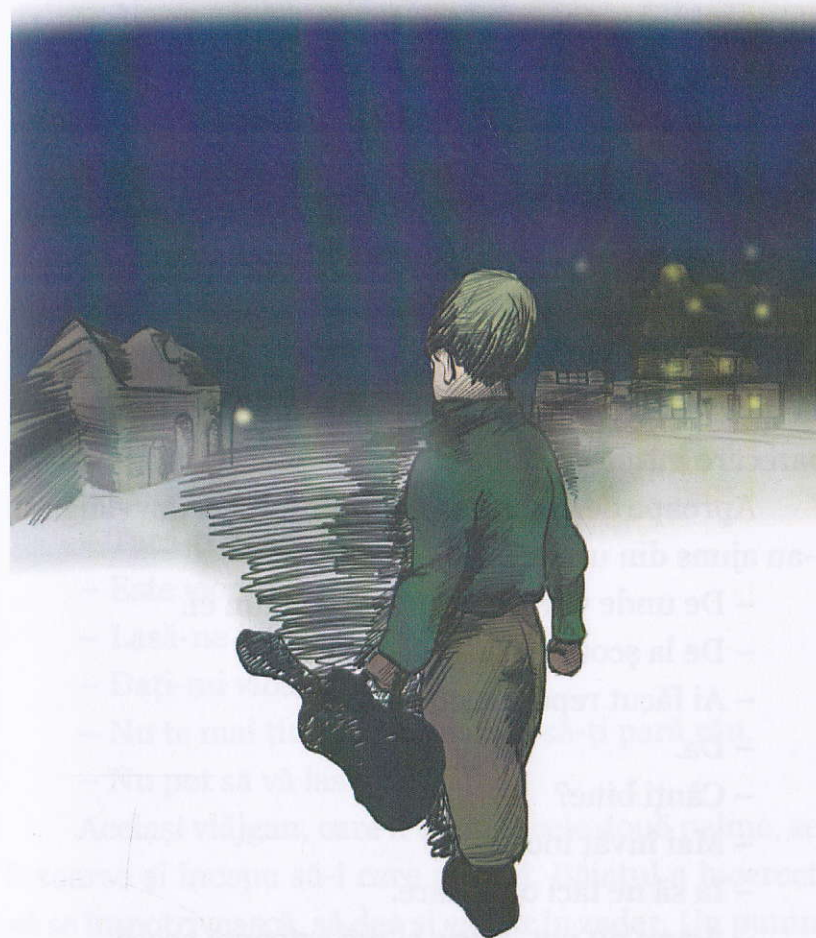
– Atunci, hai s-o ascultăm, ca între vecini. Tot s-a dus somnul în după masa aceasta, spuse tata.

Vlăduț se grăbi să schimbe banda la magnetofon. Peste câteva clipe, trei oameni sus, la fereastră și un câine jos, în curte, ascultau aria toreadorului din opera Carmen.

O VIOARĂ ȘI DOUĂ CĂCIULI ALBE

– Ce frumos cânti! Ne place mai mult să te ascultăm decât să ne jucăm cu mingea, spuneau prietenii. Și lui Iliucă îi plăcea mai mult să cânte le vioară decât să se joace. Nu era serbare la care să nu cânte și el. Se făcea atunci liniște de parcă nici nu mai respira nimeni, iar la sfârșit aplauzele ropoteau ca niște tunete.

Era mulțumit cum cântase în seara aceasta. Avuseseră repetiție la școală pentru serbarea bradului de Crăciun. Mai era puțin până atunci. Vacanța bătea la ușă. Nu ninsese, dar era tare frig. Acum Iliucă mergea spre casă. Se înserase. Lăsase în urmă becurile din satul unde era școala. Mai departe, puțin spre dreapta, se vedeau luminile din sătucul lui – numai câteva case –, iar spre stânga scliffeau luminile de la gară. Avea ceva de mers de acasă până la școală, dar lui Iliucă nu i se părea departe și mai ales vara era foarte plăcut, fiindcă toate drumurile se întâlneau într-o

Res
pădurice cu copaci înalți. Pe acolo trebuia să treacă toată lumea, fie mergea dintr-un sat în altul, fie că mergea la gară, fie că voia să iasă în șosea. Răscrucea din mijlocul păduricii deschidea drumuri spre cele patru zări.

Deși era înmănușat, mâna în care ținea cutia viorii aproape înghețase, însă până acasă nu mai era mult, ajunsese în pădurice și asta însemna că făcuse trei sferturi din drum. În spatele lui a auzit pași, a întors capul și a văzut doi vlăjgani cu căciuli albe. Nu-i cunoștea sau poate nu-i recunoștea din cauza întunericului. Deși păduricea își pierduse frunzele, era oarecare întuneceală pe aici.

Aproape de răscrucea drumurilor, cei doi vlăjgani l-au ajuns din urmă.

- De unde vii? l-a întrebat unul din ei.
- De la școală. Am avut repetiție.
- Ai făcut repetiție cu vioara?
- Da.
- Cânti bine?
- Mai învăț încă.
- Ia să ne faci o cântare.
- Acum nu pot. E frig și mă așteaptă acasă.
- Atunci dă vioara la nenea.
- De ce?
- Vreau s-o văd.

– E o vioară ca toate viorile, spuse Iliucă și strânse mai tare mâna de mânerul cutiei în care era vioara.

- Ți-am spus că vreau s-o văd.
- Acum e întuneric.
- Eu vreau s-o încerc, răspunse vlăjganul.
- Știți să cântați la vioară?
- Nu te privește pe tine.
- Păi, dacă nu știți, cum o s-o încercați?

În clipa aceea au răsunat două palme, care l-au făcut pe Iliucă să-și simtă obraji ca de foc. Nici nu și-a dat seama când vioara i-a fost smulsă din mână. Cei doi tâlhari au pornit în goană cu vioara. Băiatul după ei.

- Dați-mi vioara.
- Tacă-ți fleanca.
- Este vioara mea.
- Lasă-ne în pace. Du-te acasă.
- Dați-mi vioara.
- Nu te mai ține după noi că o să-ți pară rău.
- Nu pot să vă las vioara.

Același vlăjgan, care îi dăduse cele două palme, se întoarse și începu să-i care pumni. Băiatul a încercat să se împotrivească, să dea și el, dar în zadar. Un pumn mai tare al vlăjganului l-a trântit pe jos. Vlăjganul o luă la fugă după celălalt tâlhar, care pornise înainte cu vioara.